

PER LA FINESTRA

Quan vius en un entorn privilegiat com és a la Cerdanya, no us podeu imaginar la quantitat de sentiments que provoca un gest tan senzill com ara, mirar per la finestra!

Tots els matins quan em llevo és el primer que faig, obro la finestra i, asseguda al balancí de l'àvia, observo aquella petita història, única i diferent cada dia. La calma que transmet veure unes muntanyes nevades, el càlid silenci de l'hivern acompanyat de la claror del sol que despunta darrere el turó llunyà, l'esquellot i algun que altre bram de les vaques...

A mesura que passen les hores, es poden anar observant petits canvis en aquesta petita història. El poble es comença a despertar i a partir d'aquí pots anar veient més vida al poble. L'avi que va a buscar el pa a la fleca de la cantonada, la gent gran asseguda als bancs fent tertúlia, el jovent prenent un cafè al bar del barri, els infants jugant a pilota o a fet i amagar, el soroll dels cotxes al travessar el poble o, el tractor que recull la collita d'aquells camps llunyans... Observar per la finestra és com una història explicada en diferents vinyetes.

A cada hora del dia els colors van canviant segons com està posat el sol, si fa vent, si neva, si espurneja... Cada dia és un espectacle nou i irrepetible.

Això sí, el moment més esperat del dia és la nit. A la nit sí que es produeix la màgia de veritat. Els carrers il·luminats per la feble llum dels fanals, el fum de les xemeneies que s'esfuma com si fos un geni sortint de la llàntia màgica i sobretot aquelles nits clares en les que pots observar un cel serè inundat per un miler d'estrelles que brillen com si no hi hagués un demà. Com m'empipa que la mare em faci anar a dormir...

El que tampoc m'agrada gens és quan s'entela el vidre de la finestra, és com si en aquesta bonica història hi vingués un núvol immens que ho tapés tot.

Quan estic al llit segueixo pensant en la finestra. Quan jo sigui gran i em faci construir una casa, faré que hi posin moltes finestres i finestrals, però sense persianes! Perquè així em podré llevar amb el trenc d'alba o, anar a dormir amb la dolça claror del crepuscle o, acompanyat del cant de la lluna i el ball de les estrelles.

Aquest matí quan m'he llevat i he mirat l'hora m'he entristit i alhora m'he enrabiat amb mi mateixa. Potser a vosaltres us pot semblar una tonteria, però us puc ben assegurar que per a mi no ho és ni de bon tros. El cas és que m'he llevat a dos

quarts d'onze i no he pogut veure el sol sortir, el poble despertar o dir al pare "fins al vespre pare", i això a mi em fa reflexionar:

- I si avui era l'últim dia que podia veure el sol sortir?

- I si demà no surt el sol?

- I si avui era l'últim dia de l'avi que va cada dia a comprar a la fleca de la cantonada?

- I si demà tota la gent del poble marxa?

- I si avui el pare no torna?

Però és que la cosa no s'acabava aquí. Resulta que quan he baixat a baix, al menjador, a dir bon dia la mare, perquè avui no treballava, la mare estava parlant per telèfon. He mirat al meu voltant i trobava a faltar la presència d'alguna cosa, però no sabia ben bé el què fins que me n'he adonat. Trobava a faltar la llum de la finestra gran del menjador! Es veu que aquest matí el meu germanet estava jugant i sense voler ha trencat el vidre de la finestra i com que la mare no volia veure el vidre així ha baixat la persiana impedint que entrés llum al menjador i que jo pogués contemplar la vida que passava per allà fora.

Això ha fet que m'enrabiés encara més. Per acabar-ho d'adobar, el balanci on jo m'asseia cada dia a contemplar el meravellós paisatge, s'ha trencat. Ha sigut en aquest moment que m'he fet una pregunta:

- Què he fet jo per merèixer això?

Però només me l'he feta mentalment de manera que no ho ha escoltat ningú tret de mi. I encara sort, perquè sinó ja veig el meu germà petit contestant-me la pregunta, cosa que em fa molta ràbia que me contestin les preguntes retòriques!

3 mesos més tard...

Avui la mare ha tornat molt moixa de la feina. L'he anat a abraçar i ha dit amb una veu molt tendre i suau:

- Sort que us tinc a vosaltres.

Seguidament li he preguntat què li passava. Després d'abraçar-me uns minuts m'ha dit que s'havia quedat sense feina. En aquell moment m'he adonat del que suposaria això. Un canvi de vida. Concretament, un canvi de casa. La mare era la gran font econòmica de casa. Ella aportava molts diners cada mes. Aportava quasi tres vegades més que el pare.

Quan el meu germà i jo hem anat a dormir, he sentit la conversa que tenien el pare i la mare. Una conversa que ja m'esperava. S'han plantejat i finalment han decidit canviar-se de casa el més aviat possible. He sentit que el mes que ve, ja volen estar instal·lats a la nova casa.

Després d'unes setmanes intenses i complicades de buscar una nova vivenda, per fi l'han trobat. M'he decebut molt en veure el nou lloc on viuríem. La cosa està en que jo m'esperava una casa, petita, però una casa. Però no, a partir d'ara viurem en un pis bastant, per no dir molt petit. Però això no és el que més m'ha decebut. El més decebedor de tot plegat ha sigut al veure la poca llum que entrava, les poques finestres que hi havia, poques i a més a més, petites.

Aquesta nit me n'he anat a dormir plorant i amb la finestra oberta de bat a bat per poder veure la dansa de les estrelles i el cant de la lluna per últim cop abans d'anar a dormir, pensant en la nova vida que m'esperava.

Ja estem instal·lats en el pis, i no estic molt animada en aquesta nova vida. Quan em llevo no puc veure el sol sortir, perquè ara comparteixo habitació amb el meu germanet i no puc obrir la persiana fins que ell es llevi, perquè sinó el despertaria. Tampoc puc anar a dormir contemplant el cel estrellat i brillant, el poble il·luminat, perquè el meu germanet necessita l'habitació fosca com la gola d'un llop per dormir.

En menys de dos mesos la meva vida ha canviat radicalment, i d'ençà al dia de la mudança, que cada nit compto els anys que em falten per poder-me comprar la meva pròpia casa amb grans finestres i finestrals, perquè ara me n'he adonat de la quantitat de sentiments positius que em provocava el simple fet de mirar per la finestra.

Ruth

